și totuși... viața asta e foarte nostimă! Mă întreb ce s
întîmplă oare cu mine? Cînd citeam povești, eram sigură c
cele povestite în cărți nu există aievea, și iată că acum fac ș
eu parte dintr-o poveste. Ar trebui să se scrie o carte și despr
mine. Da! Da! Ar trebui neapărat! Cînd voi fi mare, voi scri
eu una... Ei, dar și acuma sînt mare! adăugă ea cu tristețe.
În tot cazul *aci* nu mai am loc unde să cresc. Și-atunci, n-o s
mai îmbătrînesc niciodată? se întrebă deodată Alice. Pe de
parte asta ar fi plăcut — își spuse ea mai departe — căci n-a
fi niciodată babă... dar pe de altă parte, ar însemna să am veș
nic lecții de învățat. Ei, vezi, nici asta nu mi-ar plăcea!" „Proas
to! își răspunse tot ea. Cum ai putea să-ți faci lecțiile aici? N
vezi că nu-i loc nici pentru tine, darămite pentru cărțile d
școală?"

Așa își tot vorbi ea mai departe, ba într-un fel, ba într-al
tul, de ajunse să poarte o adevărată conversație cu sine însăși

După cîtva timp, însă, auzi un glas care venea de afară și s
opri din vorbit ca să asculte.

— Mariano! Mariano! Adu-mi imediat mănușile!

Apoi auzi un tropăit ușor pe scară. Alice pricepu îndată c
venise iepurele după ea s-o caute și începu să tremure de s
gîlții toată casa; uitase că acum era de vreo mie de ori ma
mare decît el, și că deci nu mai avea de ce să se teamă.

Iepurele se opri în fața ușii și încercă s-o deschidă, dar cu
ușa se deschidea înăuntru, iar Alice își rezema cotul de ea, în
cercările lui dădură greș. Alice îl auzi spunîndu-și:

— Ei, atunci o să încerc să intru pe fereastră!

„Ba asta n-ai s-o faci!" își spuse Alice în gînd. Și după c
așteptă ca iepurele să ajungă chiar sub fereastră, deschise de
dată mîna și încercă să-l apuce. Însă nu izbuti să apuce altcev

decît aerul. Auzi un țipăt ușor și o cădere, precum și un zg
de sticlă spartă, din care înțelese că iepurele a căzut pe un g
ce acoperea răsaduri de castraveți sau de alte plante.

Apoi auzi glasul iepurelui, care părea furios:

— Pat! Pat! Unde ești?

Urmă apoi un glas pe care nu-l mai auzise pînă atunci:

— Aci, firește! Săp la mere, Înălțimea ta!

— Săpi la mere, vorbă să fie! spuse iepurele supărat
vino încoace și scoate-mă de-aici! (după care auzi din nou
mot de sticlă spartă).

— Ia spune-mi, Pat, ce-i aceea din fereastră?

— Păi, e un braț, Înălțimea ta! (glasul pronunță brrrr

— Un braț? Prostule! Cine a mai văzut braț atît de m
Nu vezi că umple toată deschizătura ferestrei?

— Firește c-o umple, Înălțimea ta, și cu toate astea nu-i
decît un braț!

— Și ce caută aici? Du-te și dă-l afară!

Urmă o tăcere lungă, în timpul căreia Alice deslușI din
în cînd șoapte ca acestea:

— Să știi, Înălțimea ta, că treaba asta nu-mi place de

— Fă ce-ți spun, fricosule!

În sfîrșit fetița întinse din nou mîna și apucă iarăși a
De data aceasta auzi două țipete ușoare și iarăși zgomo
sticlă spartă.

„Multe răsaduri de castraveți mai trebuie să fie acolo! g
Alice. Mă întreb ce au oare de gînd să facă acum? Cît de
planul lor de-a mă scoate pe fereastră, numai să fie în stare
doar nici eu nu doresc să mai rămîn aici!"

Cîtăva vreme nu se mai auzi nimic. În sfîrșit, îi
fetiței la ureche zgomot de roți, ca de cărucior, precum